

Arrest

nr. 140 912 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 4 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- rekeninguittreksel Belfius waaruit blijkt dat ze kindergeld ontvangt (gegevens beschikbaar voor juni 2014)

- kortlopende arbeidsovereenkomsten en loonfiches waaruit blijkt dat ze in de periode 30.09-06.10.2013 (Adecco), 09.06-15.06.2014 (Accent) en 20.06-25.06.2014 (Asap.be) tewerkgesteld werd via uitzendarbeid

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon noch stabiel noch regelmatig zijn. Immers, de referentiepersoon was tewerkgesteld via interimarbeid. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele weken worden aangetoond en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast legt betrokkene kortlopende arbeidsovereenkomsten en loonfiches voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld werd via uitzendarbeid (Flexpoint). Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van art. 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat de partner van verzoeker die verzoeker wenst te vervoegen, niet het bewijs levert dat zij beschikt over stabiele en, regelmatige bestaansmiddelen.

Gezien de bestaansmiddelen van de partner van verzoeker zeker als toereikend en voldoende dienen beschouwd te worden, gelet op het feit dat ze minstens 120 % van het leefloon bedragen.

Men kan evenzeer spreken van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De partner van verzoeker doet weliswaar interimwerk.

Ten onrechte wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker af.

De echtgenote van verzoeker heeft haar loonfiches bijgebracht voor de jaren 2013 en 2014.

In art. 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet voorgeschreven dat het dient te gaan om een arbeidscontract van bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

Interimarbeid is evenmin uitgesloten in art. 42 Vw.

Verzoeker brengt loonfiches bij van 2 jaren, zijnde 2013 en 2014. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, ondanks het feit dat de partner van verzoeker via interim werd tewerkgesteld.

De toereikendheid van de bestaansmiddelen wordt niet betwist door verwerende partij.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat de partner van verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Er wordt dan ook voldaan aan de voorwaarden van stabiel en regelmatig.

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat de partner van verzoeker, niet het bewijs levert dat zij beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat de bestaansmiddelen niet noodzakelijk inkomsten zijn via arbeid.

Verwerende partij mag zich niet louter op het inkomensbedrag of de aard van het contract focussen om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Zelfs indien men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan minstens 120 % van het leefloon, dan nog mag verwerende partij de aanvraag niet automatisch afwijzen zonder een behoeftenanalyse te maken van het gezin op basis waarvan ze bepalen welke bestaansmiddelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat in casu door verwerende partij geen behoeftenanalyse werd gemaakt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies”.

2.4. Daargelaten de vraag of uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat interim-arbeid niet uitgesloten is evenmin als arbeidscontracten voor bepaalde duur, dient de Raad op te merken dat verwerende partij zich niet beperkt tot de stelling dat interimarbeid of arbeid op grond van contracten van bepaalde duur uitgesloten zijn, doch op een gemotiveerd wijze vaststelt waarom de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet kunnen worden beschouwd als stabiel en regelmatig, waaronder de vaststelling dat slechts inkomsten van enkele weken worden aangetoond. Verzoeker brengt helemaal niets in tegen deze overwegingen. Met zijn overtuiging dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon “zeker als toereikend en voldoende dienen beschouwd worden” omdat ze naar zijn oordeel minstens 120% van het leefloon bedragen, dat er voldaan wordt aan de voorwaarden, dat niet wordt aangetoond dat de partner van verzoeker de intentie heeft om ten laste te vallen van de staat, dat de verwerende partij “ten onrechte” stelt dat het bewijs niet geleverd wordt van stabiele en regelmatige inkomsten, dat de verwerende partij “Ten onrechte [...] de aanvraag van verzoeker afwijst”, en dat “Men evenzeer [kan] spreken van stabiele en regelmatige inkomsten”, kan verzoeker de overwegingen die in de bestreden bijlage 20 figureren niet onderuit halen. Met zijn mededelingen dat zijn echtgenote haar loonfiches heeft bijgebracht voor de jaren 2013 en 2014 kan verzoeker de gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen brengen. Waar hij vervolgens herhaalt dat hij loonfiches van 2 jaren, zijnde 2013 en 2014 heeft aangebracht en dat “Hieruit [...] duidelijk [kan] worden afgeleid dat de bestaansmiddelen

stabiel en regelmatig zijn, ondanks het feit dat de partner van verzoeker via interim werd tewerkgesteld", dient de Raad op te merken dat dit niet ongedaan maakt dat het gaat om de "periode "30.09-06.10.2013 (Adecco), 09.06-15.06.2014 (Accent) en 20.06-25.06.2014" en het dus slechts tewerkstelling betreft van enkelen weken zoals de verwerende partij vaststelt. Verzoeker deelt mee dat bestaansmiddelen niet noodzakelijk inkomsten zijn via arbeid, maar hij laat na deze mededeling te betrekken op de elementen van zijn zaak en in concreto te duiden hoe dit de gedane overwegingen in de bestreden bijlage 20 aan het wankelen kan brengen. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen, dient de Raad op te merken dat verwerende partij dit ook niet doet in de bestreden bijlage 20. Verzoeker stelt dat de toereikendheid van de bestaansmiddelen niet wordt betwist door verwerende partij, doch de bestreden bijlage 20 vormt geen grondslag voor deze bewering aangezien de verwerende partij zich beperkt tot de conclusie dat de voorgelegde bestaansmiddelen noch stabiel, noch regelmatig zijn. Gelet op deze vaststelling dient de verwerende partij in casu geen behoefteanalyse te maken. Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St., Kamer, 53 0443/016, p. 34*) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40 ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan in casu geen sprake is, is de overheid verplicht om "*volgens artikel 42,§1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden*" (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

2.5. Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Verzoeker kan gelet op voormelde wetsbepaling niet dienstig voorhouden dat "*Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon*". Uit voormelde wetsbepaling blijkt duidelijk dat het ook dient te gaan om stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

2.6. De afsluitende theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het recht op gezinshereniging (art. 40ter) werd geschonden door verwerende partij, gezien de echtgenote van verzoeker wel degelijk beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door de Vreemdelingenwet, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011."

2.8. Met boven geciteerde overtuiging toont verzoeker geen schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er kan alleszins nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Door louter te verwijzen naar de tijdelijke aard van interimwerk wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van art. 40 ter, af.

De motivering van verwerende partij is niet redelijk.

Dergelijke motivering doet afbreuk aan haar taak om op basis van de door verzoekende partij aangebrachte feitelijke elementen te oordelen over deze feitelijke elementen, te weten de bijgebrachte loonfiches en arbeidsovereenkomsten.

Door op dergelijke wijze te werk te gaan dient vastgesteld dat verwerende partij op manifest onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden”.

2.10. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat verwerende partij alle door verzoeker aangebrachte elementen heeft beoordeeld en op een gemotiveerde wijze tot de beoordeling komt dat de bestaansmiddelen niet regelmatig en stabiel zijn. Met zijn overtuiging dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tewerk is gegaan toont verzoeker geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige kan nog verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA